

västra

det är något i hur du knäpper upp din jacka
med ett ryck liksom
som om det som väntar där under måste komma ut
dina andetag kluckar mot rälsen och det är vass vart jag än ser när jag försöker fånga din blick
det är torsdag när du står i mitt vardagsrum
omfamnar tröskeln och all tapet som krullar sig vid ljudet av din röst
vi har saknat dig
jag och lägenheten
och det är som om luften tar slut och du springer fortare än asfalten
snabbare än sången du skrev till mig en gång för flera år sedan
minns jag inte en krona mer än vad det kostade
såret på min överarm
en knäled och hur sjukt vig man blir när man har sex ofta
så susar vassen såsom hösten gör och det du hann med på den korta stund du fanns för mig
de dagar och sekunder jag räknade
tomglas och mjukplast och så mina ben omflätade runt din höft
fiskbensmönstrad skjorta och slipsen jag drog av dig
loppisting och din farmor som var sjuk
de sista dagarna när vi borde varit nere vid sjön
när vi istället andades slutet i vår lägenhet
i det hem som var vårt innan du försvann som pojkar gör
och jag jagade aldrig dig
en kurragömmalek utan räknare och hur diskbänken bågnade och tallrikarna sprack på mitten när du
packade ner dina saker
en borg av lådor och iskallt vatten som rann längs min ryggrad när din pappa hämtade dig
jag stannade vid kylan
höll den öppen tills det pep
öppnade varje burk och låda
svalde allt som fanns kvar
spydde majonäs över plastgolvet precis när rapport började
teven som stod på för att höra en röst
och du lämnade en tubsocka någonstans i hallen
björnbärsmarmelad och hur allting utom vi passerat bäst-före-datum
och jag kunde ha skrivit att jag somnade den natten med näsan mot den kudden som varit din
inlindad i t-shirt som jag gömt kvar men sanningen är att jag inte sovit alls
jag har vakat varje natt sen du for
etthundratrettioåtta timmar klarvaken och fyrkanter över parketten där dina LP-backar stod

så reser sig staden över gryningen
broarna sträcker ut sina ryggkotor och en dag utan dig finner sin form
och jag rullar över på rygg
blåser damm i solljuset
en rullgardin vi köpt men aldrig satt upp
växer frånvaron sig lång och gänglig
skör men stark
av segt finskt virke och en bortglömd deo i badrummet som jag målar väggarna med
skriver ditt namn
din adress
och ditt telefonnummer fast jag inte minns sista siffran
för denna plats var vi och vi har legat i alla rum och mot alla väggar här
tills du gick och jag blev kvar
stående i hallen
liggandes på parkettgolvet
sittandes i det som nu är mitt och bara mitt sovalkov
knäpper jag min jacka
hårt och snabbt
tryckknappar mot hud
bara för att kunna knäppa upp
som du

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tildam med Poeter.se id #47680 innehar upphovsrätten